

Översikter och meddelanden

Utlåtande till Humanistisk-samhällsvetenskapliga forskningsrådet om professuren i implementationsforskning

Som sakkunniga till tjänsten i implementationsforskning har vi beslutat att lämna ett gemensamt utlåtande. Bakgrunden till detta är att det vid vårt möte i Bergen den 28 januari 1983 visade sig att våra bedömningar överensstämde. Den naturliga följderna av detta är ett gemensamt utlåtande.

Tjänstebeskrivningen kan läsas på flera olika sätt. Vi tolkar den inledande meningen, "Innehavaren bör ha dokumenterat god vetenskaplig kompetens i samhällsvetenskapligt ämne samt därutöver genom kvalificerat forskningsarbete ha visat förtroendet med forskning rörande politiska reformers slutstadier", som att de två krav som ställs i denna tillsammans ska bilda grunden för professorskompetens. Formuleringen innebär inte, att den som enbart arbetat med implementeringsanalys faller utanför tjänstens område. I det fallet kommer implementeringsforskningen att tillgodoräknas också såsom "god vetenskaplig kompetens i samhällsvetenskapligt ämne". Däremot är kravet på kvalificerat forskningsarbete inom implementeringsanalysen ett absolut krav.

Vi har som bilaga fogat bedömningar av var och en av de sökande. Med dessa som underlag gör vi följande avvägningar:

Fem av de sökande – Bertil Gran, Håkan Hydén, Leif Johansson, Jan-Erik Lane och Johan A Lybeck – kan inte komma ifråga för tjänsten då deras vetenskapliga verksamhet är perifer i relation till tjänstens område. Inte heller är Rune Premfors aktuell. Han har visserligen presenterat intressanta arbeten om implementering, men hans produktion är ännu inte av tillräcklig omfattning.

De återstående fyra – Gunnel Gustafsson, Benny Hjern, Lennart J Lundqvist och Evert Vedung – har en vetenskaplig produktion av en omfattning och inriktning, som gör det motiverat att diskutera dem i relation till den sökta tjänsten. Det är då tydligt att Gustafsson och Lundqvist måste stå tillbaka för de båda andra.

Gustafssons produktion är ojämn om än med en positiv utvecklingslinje. Lundqvist har sällan implementering som huvudaspekt och han anknyter inte till nyare teoriutveckling inom området.

Det är sedan svårt att skilja mellan Hjern och Vedung. Bedömer man dem ur en allmän samhällsvetenskaplig synvinkel – vilket tjänstebeskrivningen ger utrymme för – måste Vedung ges förstege. Väljer man i stället att lägga tonvikten på implementering – vilket beskrivningen också tillåter – ska Hjern placeras först.

I valet mellan dessa båda tolkningar har vi funnit det riktiga att lägga tonvikten på implementeringsinslaget. Motiveringen för detta är, att tjänsten primärt gäller implementeringsforskning. Det är också vår övertygelse att Hjern, med sin forskningsskicklighet på området och sin breda internationella kontaktyta, kommer att göra en viktig insats. Vi vill således föreslå Benny Hjern till professuren i implementeringsforskning.

Umeå, København och Bergen 1983-02-25

Rolf A. Lundin

Lennart Lundquist

Johan P Olsen

De sökande till professuren i implementationsforskning

Vid ansökningstidens utgång hade 12 sökande anmält sig. Av dessa återstår 10, nämligen

lektor Bertil Gran, Malmö
docent Gunnel Gustafsson, Umeå
fil dr Benny Hjern, Berlin
fil dr, jur kand Håkan Hydén, Lund
docent Leif Johansson, Lund
docent Jan-Erik Lane, Umeå
docent Lennart J Lundqvist, Gävle
professor Johan A Lybeck, Göteborg
docent Rune Premfors, Stockholm
docent Evert Vedung, Uppsala.

I det följande gör vi en genomgång av de sökande och deras produktion.

Bertil Gran

Gran har i sin ansökan ej lämnat curriculum vitae. Av handlingarna framgår dock att han är lektor i pedagogik vid lärarhögskolan i Malmö.

Gran har till sin ansökan fogat 36 olika skrifter (nr 23 i ansökan, SOU 1970:22 har ej bifogats). I stort sett har dessa skrivits under den senaste 10-årsperioden. Ungefär hälften av de inlämnade skrifterna har författats i samarbete med andra. Ett fåtal av skrifterna har publicerats som artiklar i tidskrifter av typ Lärartidningen och några har publicerats i bokform. Ungefär hälften av skrifterna föreligger dock i stencilerad form.

Man slås av att de flesta inlämnade verken är föga omfattande. Bara ett av de arbeten där Gran står som ensam författare är längre än 100 sidor (DsU 1977:21). Såvitt vi kan utröna är för övrigt ingen av skrifterna akademisk avhandling.

Gran delar själv in sin produktion i tre huvudområden: 1. Reform- och utvecklingsarbete på skolans område, 2. Reform- och utredningsarbete inom högskoleutbildningen, 3. Informations- och dokumentationssystem inom utbildningsområdet. Den första gruppen är den mest omfattande (23 arbeten av inlämnade 36) medan den tredje endast innehåller 3 skrifter.

Innehållsmässigt behandlas i den första gruppen främst olika aspekter av den s k öppna skolan (dvs "skolor med en byggnads- och miljömässigt öppen utformning") bl a i förhållande till traditionellt byggda skolor. Främst redovisas material från Malmö-regionen. En stor del av skrifterna härrör från början/mitten av 70-talet då den öppna skolan som idé var som mest i ropet. I den första gruppen redovisas också studier och idéskrifter med anknytning till SIA-skolan, men även organisatoriska problem på olika nivåer i det svenska skolväsendet belyses.

I den andra gruppen redovisas främst studier med anknytning till lärarutbildningen men även här tas en del udda ämnen upp som "Forskningsanknytning av grundläggande högskoleutbildning". I den tredje gruppen återfinns skrifter om informations- och dokumentationssystem på utbildningsområdet, dels i form av en beskrivning av svensk försöksverksamhet och dels i form av problembeskrivningar och förslag på I & D området.

Sammanfattningsvis kan man om Grans produktion säga att den ligger i gränslandet mellan traditionell utredning och forskning med någon övervikt för utredning. Det är för det mesta fråga om utredningsuppdrag för SÖ, expertuppdrag inom olika kommittéer, etc. De forskningsinsatser som redovisas är mycket traditionellt upplagda, Gran tycks inte ta några risker i sin forsk-

ningsverksamhet, och de stora bidragen uteblir också följdriktigt. För övrigt ligger hans produktion också i periferin av tjänstens område.

Gunnel Gustafsson f. 1943

Fil kand 1967, fil lic 1970, fil dr 1972 och docent i statskunskap 1976 vid Umeå universitet. Amanuens, assistent, extra och t f universitetslektor 1966–1977 vid statsvetenskapliga institutionen, Umeå universitet. Ordinarie universitetslektor i statskunskap från 1977 vid Umeå universitet. Forskningsstjänst vid humanistisk-samhällsvetenskapliga forskningsrådet 1980–83. En rad uppdrag i olika organ vid Umeå universitet. Ordförande i Statsvetenskapliga Förbundet 1978–80. Ledamot i Nordiska Statsvetarförbundets styrelse 1977–81. Ledamot i editorial board för Scandinavian Political Studies och European Journal of Political Research. Ledamot av forskningsrådet från 1980. Ledamot av Riksbankens jubileumsfonds prioriteringsgrupp för statsvetenskaplig forskning från 1980.

Gustafsson kan uppvisa en omfattande vetenskaplig produktion, som hon själv delar in i fyra områden, nämligen kommunalpolitik och kommunala reformer, politisk kultur, socialisering och rekrytering, planering samt decentralisering och offentlig politik.

Licentiatavhandlingen "Blockreformens inverkan på förtroendemannakårens storlek och sammansättning" 1969 (165 s + bil) är utarbetad inom kommunalforskningsgruppen och anknyter till dess allmänna ram. Den behandlar en rad problem kring förtroendemännens ändrade situation i de nya enheterna. Materialet är insamlat genom en enkät och det konfronterats med ett stort antal ad hoc-hypoteser. Framställningen är tung och svårläst, och avhandlingen fyller endast blygsamma vetenskapliga krav, av vilka ett är att den är omsorgsfullt utarbetad. Ett visst tillskott till Gustafssons forskarprofil ges genom de senare skrivna uppsatserna med ämnesanknytning till licentiatavhandlingen, och man kan notera uppföljning och nyanseringar av problemen. Av större intresse är också den lilla boken "Local Government Reform in Sweden" 1980 (151 s + bil), som är ett försök att utvärdera kommunalreformen. Det är klar och redig framställning, företrädesvis baserad på kommunalforskningsgruppens resultat, offentlig statistik och författarens egen tidigare forskning. Boken demonstrerar klart Gustafssons utveckling mot större säkerhet i handhavande av material och problem. Vad man kunde önskat vore en bättre anknytning till nyare utvärderings- och implementeringsforskning – som det nu är står författaren väsentligen kvar på den gamla forskningsgruppens grund. Konklusionen måste därför bli att hennes kommunalforskning har begränsat vetenskapligt värde.

Huvudarbetet inom området "socialisering och rekrytering" är doktorsavhandlingen "Strukturomvandling och politisk socialisation" 1972 (101 s + bil). Avhandlingen har skrivits inom ett projekt som studerat hur olika variabler reagerar beroende på om kommunen är uppåtgående, nedåtgående eller stabil. Teoretiskt söker Gustafsson anknytning till Eastons systemteori och till litteraturen om socialisering. Det empiriska materialet är insamlat genom en enkät till barn, föräldrar och lärare i tre kommuner, som representerar de tre typerna av strukturförändring. I flera avseenden representerar doktorsavhandlingen ett framsteg i relation till licentiatavhandlingen. Teorianknytningen är ambitiösare – hon tar mera aktivt och kritiskt ställning till Easton än hon gjort tidigare – även om teoriresonemangen till stor del inte spelar någon roll för den empiriska analysen. Framför allt bör framhållas att hela genomförandet är säkrare, vilket har till resultat en mera njutbar framställning. Det finns emellertid ett viktigt metodiskt problem, som författaren borde diskuterat. Hur vet hon att det är förändringen som är orsak till mönstren i enkätsvaren? Hon har i för liten grad diskuterat alternativa förklaringar. Mot denna bakgrund framstår slutsatserna som alltför generaliserande då undersökningen gäller tre kommuner. I den balanserade projektsammanfattningen betonas visserligen att ambitionen är att generera hypoteser, men när Gustafsson senare hänvisar till avhandlingsresultaten, får de stå som bevis för att strukturolikheter bestämmer socialiseringsmönstret.

I uppsatsen "Social Background and Social Ambition as Socialization Factors" 1981 (24 s) redovisas resultatet av en enkät till 660 skolelever. Uppsatsen har mycket intressanta perspektiv. "Rekrytering till politiska poster i Sverige" 1975 (31 s) bygger på en enkät till en panel på över 1 200 välplacerade iakttagare. Problemet är vilka faktorer som bestämmer om en kandidat till en politisk post accepterar den eller inte. Resonemangen är kloka och distinktionerna inom "kandidatpoolen" förefaller instrumentella. Frågan är om det inte hade varit bättre att vända sig direkt till kandidaterna. Som det nu är avspeglar svaren delvis olikheter mellan panelens medlemmar.

Det finns besvärande ojämnheter i Gustafssons produktion om socialisering och rekrytering. Den borde ändå kunna värderas som mera vetenskapligt meriterande än hennes kommunalforskning.

Under senare år har Gustafsson engagerat sig i forskning om offentlig politik. Några förberedande uppsatser leder fram till projektet "Limits to National Governing Capacity – New Trends in Swedish Policy-Making" 1982. Vad som nu finns är främst ett par halvskrivna eller skisserade kapitel. Man kan emellertid konstatera, att

det är ett djärvt upplagt projekt, som rör fundamentala problem kring det svenska politiska systemets funktions-sätt. Det är frågan om en intressant nyorientering i författarens forskning, där den försiktiga tabellkommentaren ersatts av stråvan till synteser. Överhuvudtaget pekar projektet mot en större självständighet och progression. Det ska också framhållas, att viktiga delar av projektet är implementeringsinriktat, och redan nu visar författaren en viss förtrogenhet med nyare litteratur i ämnet.

En punkt som särskilt bör framhållas är Gustafssons medverkan i kvalificerat utredningsarbete. Hon har dels själv varit ledare för undersökningar i Umeå och Robertsfors, dels har hon medverkat i det sk KPP-projektet. Det sistnämnda är mycket spännande till sin uppläggning med en brett tvärvetenskaplig personsammansättning.

Gustafsson har en bred erfarenhet av universitetsundervisning i vilken väl också ingår forskarhandledning. Hon har en omfattande erfarenhet av kvalificerat utredningsarbete, något som bör vara en merit i detta sammanhang. Hennes tidigare forskning är teoretiskt föga ambitiös och uppvisar ibland brister. Det finns senare en klar utveckling mot djärvare projekt och större självständighet. Dessutom genomför hon sina projekt och följer upp dem.

Benny Hjern f. 1943

Fil kand 1967, fil lic 1972 och fil dr 1977 vid Göteborgs universitet. Tjänster som forskningsassistent och universitetslektor vid Statsvetenskapliga institutionen, Göteborgs universitet 1969–76. Fellow vid Internationales Institut für Management und Verwaltung, Berlin sedan 1976. Ledare av internationella forskningsprojekt och arrangör av internationella konferenser. Redaktör för olika arbeten, bl a ett temanummer om implementering av *European Journal of Political Research*.

Hjerns vetenskapliga produktion fördelar sig naturligt på två tidsperioder: Göteborgs- och Berlinperioden. Om man räknar in alla arbetspapper, projektbeskrivningar osv, har han lämnat in inte mindre än sextio arbeten. Det är emellertid frågan om en mycket stor överlappning. Hans forskning har väsentligen fokuserats på implementeringsproblem särskilt inom bostads- och arbetsmarknadspolitiken.

Redan i Hjerns första arbeten finns synpunkter med relevans för implementeringsanalys. Det definitiva steget tar han med licentiatavhandlingen, "Studier kring en bostadssocial verksamhet" 1972 (125 s + bil). Studien, som kan ses som ett förarbete till doktorsavhandlingen, behandlar lagstiftningen om och finansieringen av förbättringslån till bostäder. Det är en självständig genom-

förd analys med Kommunalforskningsgruppen som institutionell ram.

I doktorsavhandlingen "Statsbidrag som styrmetod" 1976 (250s) undersöker han hur statsmakterna använt bidragsmetoden och förvaltningsorganisationen då det gäller de bostadssociala förbättringslånen. Materialet utgörs bl a av låneansökningarna till fyra länsbostadsnämnder och den offentliga statistik som upplyser om låneärendenas behandling. Med en inte obetydlig metodologisk fantasi söker författaren klargöra villkoren för användning av statsbidrag såsom styrmedel. Hans intresse är företrädesvis empiriskt, medan den teoretiska ambitionen är begränsad och främst tar sig uttryck i klassificeringar av styrinstrument. Projektet har presenterats för internationell publik i uppsatsen "The Management of Financial Incentives in Social Policy", 1978 (30s).

Det är rimligt att se statsbidragsprojektet som exponent för en tidig implementeringsforskning. Vissa ansatser till allmänna genereresonemang finns också. Något av en pionjärsats är det frågan om, och avhandlingarna bör tillsammans tillmätas en inte obetydlig vikt.

De flesta av Hjerns arbeten från Berlinperioden kretsar kring vad han kallar implementeringsstrukturer. Det gäller redan det första arbetet, "Local Networks of Manpower Training . . .", 1978 (39s) som han skrivit tillsammans med två medförfattare. Ämnet är implementering av statlig politik på subnationell nivå, det analysobjekt som dominerar hans vetenskapliga produktion. Tesen är att implementeringsprocessen involverar en rad aktörer, varför koncentration på *en* organisation leder analysen fel. Med detta synsätt sker implementering inom en struktur av förhandlande aktörer, medan hierarkin är av mindre betydelse. I "Blandekonomi och post-weberiansk förvaltningsteori", 1979 (10s) – tillsammans med K. Lundmark – definieras implementeringsstrukturen som en samling personer med olika organisationstillhörighet och i "Implementation Structure: A New Unit of Administrative Analysis", 1981 (15s) – tillsammans med D. Porter – som "clusters of parts of public and private organizations".

Analysinstrumenten utvecklas och förfinas i ett antal uppsatser. Oftast är diskussionen knuten till empiriskt material: framför allt gäller det arbetsmarknadspolitik. Kulmen i denna utveckling utgör ett manuskript – "Implementing Antistagflation Labor Market Program", 1981 (ca 250s) – till vilket D. Porter är medförfattare. Även i sitt föreliggande, preliminära skick ger det en god bild av hur författarna föreställer sig användningen av sin nya analysenhet.

Nu kan man diskutera om det är frågan om en teori i egentlig mening. Snarast skulle man kunna beskriva

begreppet implementeringsstruktur som en metafor kring vilken metoder för analys av implementering utvecklas. Av allt att döma ger tillvägagångssättet goda resultat. Det ska också framhållas att diskussionen är väl anknuten till modern organisationsteori – särskilt sådan som tar upp nätverksanalyser. Någon gång skäms framställningen av överdrivna originalitetsanspråk i förhållande till tidigare forskning, men i stort är resonemangen mycket balanserade. Det torde stå klart att vi här möter ett av de mera intressanta försöken att utveckla en implementeringsanalys.

Då man värderar Hjerns forskning från Berlinperioden måste hänsyn tas till att han ofta har medförfattare – det är ett team som tagit fram begreppet och de metodiska förslagen kring detta. Nu kan man visa, att Hjern haft detta synsätt mycket tidigt, utan att finna någon form för det. Det är dock uppenbart, att han utvecklats mycket positivt: han presenterar djärvare och självständigare teser och han har en mycket djupare anknytning till den vetenskapliga litteraturen. Hans forskning från Berlinperioden har en betydande vetenskaplig tyngd.

Hjerns erfarenhet av universitetsundervisning är mycket begränsad. Däremot har han en omfattande erfarenhet av ledning av tvärnationella forskningsprojekt, något som bör tillmätas stor vikt. Hans forskning är väsentligen koncentrerad till implementering och han har där en tungt vägande, vetenskaplig produktion.

Håkan Hydén f. 1945

Hydén är sedan mitten av 70-talet en universitetslektor vid institutionen för handelsrätt vid Lunds universitet. Men redan från 1970-talets början har han haft olika undervisningsuppdrag i skilda samhällsvetenskapliga ämnen som statskunskap, nationalekonomi, m fl. Han disputerade 1978 på en avhandling i rättssociologi.

Hydén har för bedömning inlämnat 24 skrifter. 4–5 av dessa har skrivits tillsammans med annan. Samtliga skrifter har med få undantag tillkommit under den senaste 3-årsperioden. Avhandlingen från 1978 utgör den faktiska startpunkten för den inlämnade produktionen.

Endast en av skrifterna har karaktären av utredning (PM för LÄTU), och några är läroböcker (varav de mest uppmärksammade är utbildningsradions kurspaket i Arbetsrätt). Tjugotalet av skrifterna har karaktär av forskningsrapportering. 4–5 artiklar har publicerats i tidskrifter som "Svensk Juristtidning" och "Sociologisk forskning". 2–3 av arbetena finns publicerade som böcker.

På forskningssidan är huvudverket den rättssociologiska avhandlingen från 1978 med titeln "Rättens sam-

hälliga funktioner". Den är en studie över rättens roll i ett kapitalistiskt samhälle. Utgångspunkten för arbetet är den helhetssyn på samhället som representeras av teorin om historisk materialism, marxismen. Arbetet utmynnar bl a i en slutsats att rättens samhälliga funktion inte kan identifieras om den inte relateras till en specifik samhällsform. Hydén illustrerar sina resonemang med i huvudsak exempel från det svenska samhället och dess utveckling. Olika variationer på avhandlingstemat återkommer också i flera av de övriga verken.

Ett andra, för den här tjänsten viktigare tema i forskningen rör arbetsrätten. Den insända boken på området – Arbetsrätt – utgör till sin huvuddelen beskrivning av rättens innehåll och faktiska tillämpning i arbetslivet utan någon implementeringsaspekt. Utvärderingsproblematiken berörs dock något.

Ett par mindre arbeten: "Lagars verkningar – Ett försök till analys av rättens roll vid genomförandet av sociala program" samt "För en helhetssyn på samhällsadministrativa problem" måte till sin inriktning sägas vara centrala för implementationsforskning. I sitt nuvarande skick är de emellertid att betrakta som förberedelsearbeten till ett större projekt.

Sammantaget måste man om Hydéns produktion framhålla att de i och för sig lovvärda ansatser till implementationsforskning som redovisats ännu inte lett till forskningsresultat i egentlig mening utan snarare kan betraktas som forskningsförberedande på det området.

Leif Johansson f. 1942

Fil dr i statskunskap vid Lunds universitet, docent i statskunskap 1977. Amanuens 1965–67 vid statsvetenskapliga institutionen, Lund. E. universitetslektor på samma ställe sedan 1970. Konsultuppdrag inom diverse forskningsprojekt.

Johansson har en till omfattningen relativt blygsam vetenskaplig produktion: av hans sjutton insända arbeten kan ett tiotal bedömas utifrån vetenskapliga kriterier. Det är framför allt två områden han ägnat intresse, nämligen forskningsproduktionen inom svensk statskunskap på 1900-talet och kommunalpolitik.

Doktorsavhandlingen "Landstingskommunerna. Organisation, beslutsprocess och serviceutbud" 1976 (167 s) är Johanssons första större arbete. Den ingår i kommunalforskningsgruppen men står relativt fri från undersökningen av primärkommunerna. Avhandlingen beskriver, som undertiteln anger, organisation, beslutsprocess och serviceutbud samt analyserar sambandet mellan dessa tre variabler och landstingskommunernas politiska och socioekonomiska egenskaper. Landstingskommunerna differentieras efter socioekonomisk struktur i fyra typer, vilka sedan används såsom analys-

instrument. Någon explicit diskussion av detta tillvägagångssätt förekommer inte. Materialet är handlingar och protokoll, offentlig statistik samt annat material sammanställt av Landstingsförbundet. Författaren kan anknyta till den diskussion, som försöker avgöra om politiska förhållanden spelar någon roll för beslutens innehåll. Det är en undersökning, präglad av författarens goda omdöme och av god förmåga att hantera kvantitativa data.

Hans andra stora arbete, "Kommunal servicevariation" 1982 (98 s + bil), utgörs av två klart olika delar. I den första har han tagit upp doktorsavhandlingens problem och applicerar det på primärkommunerna. I den andra ger han sig in på ett nytt område, nämligen innovationsspridningen mellan kommunerna. Det är två väl genomförda undersökningar baserade på ett stort material, intressanta hypoteser, fina avgränsningar och spännande resultat. Vad som kan kritiseras är att författaren gör alltför litet av sin framställning. I hög grad låter han tabellerna tala för sig själva, och i alltför liten utsträckning konfronterar han problem, teori, metod och resultat med annan forskning.

Sin förmåga till pedagogisk presentation av forskningsresultat demonstrerar Johansson i tre utmärkta redovisningar, nämligen "Kärnkraftsomröstningen i kommunerna" 1980 (46 s + bil), "Dagspressen i kommunerna" 1981 (44 s + bil) samt "Gör kommunerna i Norrbotten annorlunda?" (22 s + bil). I detta sammanhang kan också nämnas "Konfliktlinjer i kommunalpolitiken" 1979 (14 s) som är en skickligt genomförd, något perspektivlös undersökning av konfliktlinjer som de framgår av fullmäktigeprotokollen i femtio kommuner. I några av dessa arbeten har han haft medförfattare.

Johanssons forskning om den statsvetenskapliga vetenskapsproduktionen har ännu främst bestått av sammanställningar, tex ett register till Statsvetenskaplig Tidskrift. Hans mest omfattande arbete "Forskning om politik" 1980 (76 s) är en komprimerad sammanställning av ett stort material om svenska doktorsavhandlingar. Till detta kommer en för den initierade klargörande citatsamling.

Ytterligare bör nämnas hans pedagogiska intresse, vilket bl a tagit sig uttryck i läromedelsproduktion. "Statsvetenskapliga analysinriktningar i teori och praxis" 1974 (220 s) är en mycket användbar lärobok med ett instrumentellt schema för analys av politisk teori.

Johanssons vetenskapliga insats inskränker sig till hans kommunalforskning, som å andra sidan väger tungt. Det finns i hans produktion ett drag av misshushållning: han genomför helt enkelt inte undersökningarna till fullo. Man kan säga att vad han presenterar rör implementeringsproblem. Själv markerar han dock inte den aspek-

ten, något som bli framgår av att han inte anknyter till nyare implementeringsanalys.

Jan-Erik Lane f. 1946

Fil lic 1973 och docent 1975 i statskunskap vid Umeå universitet. Amanuens vid historiska institutionen, Umeå universitet 1966–67. Amanuens vid statsvetenskapliga institutionen, Umeå universitet 1969–70. Lektor vid filosofiska institutionen, Umeå universitet 1970. Vikariat som docent 1972 och professor 1977 vid Umeå universitet. Föreståndare för "Center för administrativa studier" 1977–81. Forskardocent vid svenska Humanistisk-samhällsvetenskapliga forskningsrådet 1981–. Visiting scholar vid London School of Economics 1975 och University of California, Berkeley 1975–76. Visiting professor vid Northwestern University. Secretary of Committee on Conceptual and Terminological Analysis.

Lane tar själv upp sin forskning i fyra områden: politisk teori, högre utbildning, offentlig förvaltning och offentlig resursfördelning samt komparativ politik. Totalt har han lämnat in över femtio arbeten, vilka dock till inte obetydlig del lappar över varandra. Mer än hälften har skrivits tillsammans med medförfattare.

En viktig del av Lanes författarskap utgörs av begreppsanalyser, vilka företrädesvis har formen av kritik av andra författares arbeten. Tekniken skiftar något. Vid ett par tillfällen, såsom i "On Eastons Theory" 1978 (20 s) och "Gunnar Myrdals värdepremisteori" 1977 (4 s), tar han upp en författares begreppsbyggnad till granskning, vid andra tillfällen följer han ett begrepp genom olika arbeten, såsom i "On the Use of the Word 'Political'" 1976 (25 s) och "A Semantic Analysis of the Concept of Power" 1981 (65 s). Några analyser ägnas problem relaterade till förvaltningsforskning, nämligen "Två slag av mål-medel-kontexter" 1973, "Begreppsabyrinter i administrativ forskning" 1979 (15 s) och "Heiskanens metodologiska studie" 1975 (5 s). Flera av hans begreppsanalyser är mycket skickligt gjorda och dokumenterar författarens tekniska förmåga på området och hans intellektuella skärpa.

På området högre undervisning har Lane inlämnat sjutton arbeten. De överlappar dock kraftigt, och om man bortser från "Creating the University of Norrland" 1981 (110 s), som är en enkel deskription, ingår övriga skrifter väsentligen i de båda stora projekten "Higher Education and Public Administration" 1981 (220 s) – medförfattare B. Fredriksson – och "Högskolans attityder" 1982 – medförfattare H. Stenlund och A. Westlund.

Attitydprojektet innehåller undersökningar av högskolans personalstruktur och personalattityder i olika frågor. Någon utformad teoretisk apparat att bedöma

resultaten emot innehåller projektet inte – det förefaller som om frågorna i den grundläggande enkäten valts ut för att belysa frågor som diskuteras. Det manuskript som författaren lämnat in är ofullständigt, och det är svårt att bedöma vad projektet egentligen syftar.

"Higher Education and Public Administration" 1981 (240 s) är mera ambitiöst. Grundproblemet är hur organisationer adapterar till sociala förändringar och hur detta kontrolleras. Hur detta ska genomföras är inte fullt klart. De teoretiska instrumenten förefaller vara beslutsmodeller, dvs författarna polemiserar mot några vanliga beslutsmodeller och föreslår i stället sin public administrationsmodell. Denna är emellertid inte teoretiskt förankrad. Vad som används av den är en uppräknings av organisationsdrag, som det finns skäl att se närmare på vid en förändringsanalys. Huvudtesen är att det svenska systemet för högre utbildning har förändrats genom ett begränsat antal nyckelbeslut byggda på klara mål-medel-hierarkier. De typer av data som används är emellertid begränsad utsträckning ägnade att belysa en sådan tes. Utsagan står också i viss motsättning till påståendet att det akademiska systemet för arbetsdelning skapar en "bottom dominated structure" (se också "Power of the University") och med data från "Creating the University of Norrland", vilka pekar mot en inkrementalistisk process vars slutresultat ingen hade planerat. Det är kanske dessa observationer, som gör att det i "Is there a University Crises in Sweden" reses frågan om graden av styrning. Analyserna på detta område skäms också av att det ofta förekommer generella påståenden om litteraturen (vad den tar upp och inte tar upp, vilka antaganden den bygger på osv), som förefaller avspegla en bristande kännedom om denna litteratur. Möjligen kommer dessa problem att klargöras i slutversionen. Vad som nu är av intresse är de många organisationsteoretiskt orienterade detaljanalyserna av olika problem, tex autonomi.

Det är svårt att värdera Lanes produktion på området högre utbildning, eftersom enbart uppsatser föreligger färdiga. Man får intryck av att det är frågan om en process styrd av den praktiska utvecklingen på högskoleområdet som sedan efterhand anknyts till någon teori. Det är rimligt att se dessa arbeten i ett implementeringsperspektiv, men ett sådant finns inte genomfört i de redovisade skrifterna. Att Lane i efterhand söker tillfoga uppsatsen om Norrlandsuniversitetet ett avsnitt om begreppet implementering stöder snarast hypotesen ovan om att projektet ad hoc knyts till vad teori som kan stå att finna. En viss tyngd måste de båda projekten tillmätas även om hänsyn tas till att medförfattare funnits.

Lane kallar sitt tredje område "offentlig förvaltning och offentlig resursallokering". Sammanlagt har han här

skrivit sju ton skrifter, vilka trots en icke obetydlig överlappning med varandra och med skrifter på andra områden representerar en stor bredd.

Viktigast av hans arbeten inom detta område är de som ägnas budgetproblem. Av dessa är några övervägande deskriptiva, såsom "Political Budgeting" 1979 (20 s) – medförfattare C. Löfgren, men det finns också mera ambitiösa försök, såsom "Eight Propositions concerning Public Resource Allocation" 1979 (14 s), som presenterar problem, företar avgränsningar, preciserar begrepp och relaterar Lanes egna modellutkast till den internationella litteraturen. Hans forskning på detta område har senare styrt in på ansatser av mera metodologisk art. I tre uppsatser skrivna tillsammans med bl a statistisk expertis har han prövat tesen om inkrementalismen i budgetprocesser. Det är tekniskt avancerade analyser med vilka författarna menar sig kunna påvisa avgörande problem i tidigare forskning om budgetprocessen.

Som ofta i Lanes vetenskapliga produktion finns också här en betydande ojämnhet. Man kan peka på en spännande undersökning som "Efficiency, Security and Public Policy" (tillsammans med S. O. Larsson), vilken diskuterar avvägningen mellan trygghet och effektivitet i offentlig förvaltning. En rejäl praktisk problematik behandlas i "The So-Called Program for the Equalization of Local Government Taxation" 1982 (16 s). Det finns emellertid också enkla beskrivningar med common sense rekommendationer såsom "Om kommunala försäkringar" (30 s). Negativt framstår också "Local Government Services and Utilities" 1982 (19 s + bil), som är föga lyckad i sitt val av indikatorer och mått.

Som sitt fjärde område uppger Lane komparativ politik med åtta arbeten. Överlappningsproblemet är också här akut. Det mesta av vad uppsatserna innehåller återfinns i manuskriptet till "Politics and Society in European Democracies" 1982 (250 s) som skrivits tillsammans med S. Ersson. Arbetet är oerhört imponerande till sin ansats. Författarna vill jämföra sexton europeiska länder med avseende på ett stort antal variabler. Vad som nu föreligger är det inledande, litteraturdiskuterande avsnittet, ett avsnitt som diskuterar cleavages och presenterar data och ett långt avsnitt om politiska partier. Analysen är mycket löst teoretiskt anknuten – det är frågan om ad hoc-kategorier och instrument eklektiskt hämtade från den genomgångna litteraturen. Vad som imponerar så långt, är kanske främst sammanställningen och bearbetningen av en ofantlig mängd data hämtad från alla tänkbara håll. Vad som föreligger nu är endast fragment – lyckas författarna genomföra arbetet på avsett sätt är det en stor prestation. Redan vad som nu presenteras måste betecknas som en fin insats.

Så långt saknar Lanes arbeten en markerad implementeringsaspekt, även om flera av dem – särskilt inom området högre utbildning – behandlar implementeringsproblem. Hans åtgärd att i efterhand tillföra uppsatsen om Norrlandsuniversiteten en begreppsdiskussion gör knappast saken bättre. Men han har bifogat en uppsats, "The Concept of Implementation" 1982 (35 s), som visar att han har en viss orientering i aktuell litteratur.

Det är svårt att värdera Lanes vetenskapliga insats. Den är ojämn och de stora arbetena är inte genomförda och är skrivna tillsammans med medförfattare. Tyngst väger fortfarande vissa av hans begreppsanalyser. Ser man hans produktion i ett tidsperspektiv kan man inte annat än imponeras av den enorma output han presterat under senare år, och även om överlappningarna är betydande har han manifesterat sig på flera olika forskningsområden. Ett positivt drag är Lanes klart internationella orientering: han vänder sig gärna till en internationell publik. Det torde dock stå klart, att han inte fyller kravet på kvalificerad forskning om implementering. Även om ämnet behandlas i hans forskning kring den högre utbildningen saknar han väsentligen perspektivet.

Lennart J Lundqvist f. 1939

Pol mag 1967, fil lic 1971, fil dr 1971 och docent 1975 vid Uppsala universitet. Tjänst som amanuens 1967–69, universitetslektor 1971–72 och forskarassistent 1972–78 vid statsvetenskapliga institutionen i Uppsala. Eo forskare vid humanistiskt-samhällsvetenskapliga forskningsrådet 1978–80. Utredare vid Statens Institut för Byggnadsforskning från 1980. Visiting assistant professor, Indiana University 1972–73. Visiting research fellow, Princeton University 1975.

Lundqvist har en relativt omfattande vetenskaplig produktion inom offentlig förvaltning, offentlig politik och komparativ politik. Vad som främst intresserar honom är emellertid politikens innehåll, och hans viktigaste insatser har gjorts inom policyanalys med miljövärd som främsta område.

Doktorsavhandlingen "Miljövärd förvaltning och politisk struktur", 1971 (270 s) är ett ingående studium av den svenska miljövärd förvaltningens framväxt. Vad som speciellt ägnas intresse är förvaltningens relationer till politiska myndigheter. Undersökningens främsta förtjänster är den empiriska behandlingen, som är funderad på ett stort material, och som är genomförd med omsorg och med känsla för väsentligheter. Det är rimligt att se avhandlingen som en implementeringsanalys.

Inom miljövärd området rör sig också "The Hare and the Tortoise", 1980 (220 s), som är Lundqvists hittills mest tungt vägande arbete. Boken är en jämförande

studie av luftföroreningspolitiken i USA och Sverige. Den är strikt disponerad och konsekvent genomförd. Här finns också ett försök att klargöra om det är politiska, sociala, kulturella eller ekonomiska faktorer, som avgör vilket innehåll en policy får. Huruvida det perspektiv av rational choice författaren använder är lämpat för denna analys kan kanske sättas ifråga. Klart är att boken utgör ett steg framåt i relation till doktorsavhandlingen. Utöver de förtjänster som denna har, visar författaren i sin nya bok större metodisk och teoretisk medvetenhet. Framställningen gäller till stor del implementering. Dock präglas varken aspekt eller använd litteratur av detta – författaren är som tidigare mest innehållscentrerad.

I några uppsatser demonstrerar Lundqvist att han inte står främmande för djärva teoretiska anknytningar. Ett exempel är "Environment quality and politics", 1973 (22s), som söker knyta miljöpolitiken till ett större utvecklingsperspektiv. Ett annat är "Collective Goods, Common Property, Resources, and the International Cooperation" (40s), som diskuterar möjligheten att åstadkomma en teori för analys av nationsgränsöverskridande värden. Ett tredje är "Miljövård och politiskt deltagande" 1979, som anknyter till ett demokratiperspektiv. I inget av de tre fallen genomförs egentligen analysen, men uppslagen är verkligt intressanta och visar en sida av författaren, som framträder mindre klart i hans större arbeten.

Flertalet av de uppsatser som Lundqvist skrivit ingår mer eller mindre fullständigt i hans större arbeten. Ett intressant, fristående projekt är "Att studera och förklara politikens innehåll", som är ett försök att metodiskt och teoretiskt behandla analys av policyinnehåll. Vad som föreligger är dock preliminärt och består till stor del av litteraturkommentarer.

Under senare år har Lundqvist sökt sig till ett nytt policyområde, nämligen bostadspolitik. De arbeten han hittills åstadkommit här är omsorgsfullt gjorda och ger allmänt ett kunnigt intryck. Något större vetenskapligt värde har de inte, utan bör räknas honom tillgodo såsom erfarenhet av utredningsarbete. Värt att notera är att författaren avger politiska rekommendationer (liksom han tidigare gjort för miljöpolitik), dock utan att diskutera teoretiska implikationer kring en sådan analysnivå.

Lundqvist har en omfattande erfarenhet av universitetsundervisning och han har verkat som forskarhandledare. Allmänt sett är hans vetenskapliga produktion av god och jämn kvalitet. Man kan också säga att han behandlar implementeringsproblem i sina båda större arbeten dock utan att välja implementering såsom huvudaspekt. Likaså har han endast i begränsad omfattning använt sig av den modernare implementeringslitteraturen.

Johan A. Lybeck f. 1944

Lybeck tog studentexamen 1963 och blev civilekonom 1966 vid handelshögskolan i Stockholm (HHS). Efter fortsatta studier vid Stockholms universitet och i USA blev han PhD vid University of Michigan 1971. 1976 utnämndes han till docent vid HHS och är sedan 1978 professor i nationalekonomi vid Göteborgs universitet. Förutom en tids anställning vid dåvarande Enskilda Banken har han under sitt vuxna liv varit verksam som forskare/undervisare.

Lybeck har sin till ansökan fogat 46 skrifter i stort författade under den senaste 10-årsperioden. Av dessa har huvuddelen publicerats i olika svenska och utländska ekonomiska tidskrifter ("Swedish/Scandinavian Journal of Economics", Ekonomisk revy, Ekonomisk debatt, "European Economic Review" m fl). Av de inlämnade skrifterna har 7–8 författats i samarbete med andra.

De sidmässigt mer omfattande verken är avhandlingarna från University of Michigan: "Commercial Bank Behavior and the Swedish Monetary Sector" (1971), en forskningsrapport "A Disequilibrium Model of the Swedish Financial Sector" (1975), en lärobok "Konjunkturer och svensk ekonomisk politik" (1970), en stencilerad rapport om "The STEP I Econometric Model of Sweden" (1979) samt ytterligare en lärobok "Svensk samhällsekonomi" (1981). Denna uppräknade illustrerar den blandning mellan å ena sidan forskningsrapporter och å andra sidan läroböcker, populärvetenskapliga skrifter och debattartiklar som kännetecknar Lybecks omfattande och gedigna produktion.

Forskningsmässigt har Lybeck koncentrerat sig på makroteori, främst ekonomisk politik. I avhandlingen och i skrifterna närmast efter den behandlas penning- och kreditpolitik, men under slutet av 70-talet och fram till nu har han vidgat sitt intresseområde också till andra delar av makroteorin.

När det gäller forskningsproduktionens relevans för den här sökta professuren kan konstateras att Lybeck lagt ned en hel del arbete på att modellera olika aspekter av makroekonomi i allmänhet och ekonomisk politik i synnerhet. De ekonometriska inslagen i många av verken är framträdande. Lybeck ger alltså verktygen för att bedöma ekonomisk politik, men han ger sig sällan in på att närmare diskutera själva genomförandet av enskilda politiska reformbeslut. Däremot har han studerat ekonomiska politiska beslut på det sättet att han utvärderat deras effekter för olika intressenter. Ekonomisk-politiska beslut på samhällsnivån är för övrigt nästan utelutande i blickpunkten. I en av de senaste uppsatserna diskuteras dock statens förhållande till den kommunala utvecklingen.

Sammanfattningsvis kan man om Lybeck säga att han väl uppfyller det uppställda kravet om god vetenskaplig kompetens i sitt samhällsvetenskapliga ämne – national-ekonomi. När det gäller hans produktion med anknytning till implementationsforskning ligger den i utkanten av det för tjänsten föreskrivna området.

Rune Premfors f. 1947

Fil kand 1971 och fil dr 1980 vid Stockholms universitet. Amanuens och forskningsassistent vid statsvetenskapliga institutionen, Stockholms universitet från 1972. Diverse uppdrag såsom expert, konsult och projektsekreterare. Timplärare vid socialhögskolan i Stockholm en termin.

Den dominerande delen av Premfors forskning behandlar högskole- och forskningspolitik. Hans första arbete, "Systems of Higher Education", 1978 (200 s), är en översikt över den högre utbildningen i Sverige med tyngdpunkten på perioden från början av 1960-talet. Boken saknar nästan helt teoretiska inslag, men demonstrerar författarens grundliga kunskaper om detta policyområde.

Premfors hittills viktigaste arbete är doktorsavhandlingen "The Politics of Higher Education in a Comparative Perspective" 1980 (250 s). Det är en jämförelse mellan utbildningspolitiken i Sverige, Frankrike och Storbritannien och författaren söker förklaringar till reformpolitikens utformning under de senaste decennierna. Genremässigt anknyter han till "comparative public policy" och "comparative higher education", vilka han ägnar var sitt problempresenterande avsnitt. Med utgångspunkt från ett antal kriterier, som inte motiveras teoretiskt, väljer han ut fyra policydimensioner. Dessa är lätta att urskilja i de problem, som under den aktuella perioden diskuterats för den högre utbildningen. Ambitionen är dock att analyskategorierna skall vara applicerbara också på andra policyområden. Kärnan i avhandlingen är sedan de fyra kapitel som behandlas dimensionerna. Studien är brett upplagd och därför med nödvändighet till stor del baserad på litteratur. Allmänt kan sägas att avhandlingen är stramt disponerad och präglad av författarens stora kunskaper. Vad man kunde önska vore en större teoretisk djärighet och självständighet. De metodiska resonemangen kunde också varit mera utförliga. Det är ändå frågan om en fint genomförd undersökning.

Parallellt med och efter avhandlingsarbetet har Premfors skrivit ett tjugotal uppsatser, av vilka en del är fristående från avhandlingen. Han demonstrerar i dessa en ganska imponerande beläsenhet inom och överblick över flera forskningsområden.

Uppsatserna om utbildningspolitik för i några fall resonemang från avhandlingen vidare. Särskilt intressanta

är hans försök att finna bredare perspektiv att analysera högskolepolitiken. Sålunda skisserar han ett meritokrati-perspektiv, han försöker sammanbinda värden och högre utbildningspolitik, och han söker förklaringsgrund i ett svårhanterligt begrepp som nationell polycystil.

Ett näraliggande område är relationen mellan samhällsforskning och offentlig politik, dvs frågan om hur samhällsforskningen används eller bör användas i politiken. Med "Social Research and Public Policy-Making" 1979 (10 s) presenterar han en fin översikt över en omfattande, företrädesvis amerikansk litteratur. I uppsatsen "Samhällsforskning och offentlig planering" 1980 (25 s) anknyter han till svenska förhållanden och förmedlar ett antal intressanta iakttagelser.

Kort skall också nämnas översikten "Besparingspolitik" 1982 (50 s), som är en utmärkt probleminventering, och "The Pursuit of Efficiency and Effectiveness in Swedish Government" 1982 (13 s), som är en rejäl redovisning av viktiga delar av det svenska kontrollsystemet.

Det är viktigt att notera, att Premfors också direkt tagit upp implementeringsforskningens problem och resultat. Det gäller dels i ett antal bra recensioner, dels i "Genomförande och utvärdering av offentlig politik" 1981 (44 s), som är en utmärkt probleminventerande översikt över implementerings- och evalueringsforskningen.

Samtidigt som man kan notera en intressant utveckling hos Premfors mot djupare litteraturpenetrering och bredare perspektiv, står det klart att hans arbeten efter doktorsavhandlingen väsentligen har karaktären av endera utredningar eller litteraturöversikter. Det är möjligt att de småningom kan räknas in som förarbeten till en större undersökning. Premfors framstår som en lovande forskare ännu i början av sin karriär, och det finns skäl att med stor tillförsikt se fram mot hans kommande utveckling.

Evert Vedung f. 1938

Fil mag 1963, fil lic 1967 och fil dr 1971 vid Uppsala universitet. Extra universitetslektor 1966–67, forskarassistent 1969–74 och e o docent från 1972 vid statsvetenskapliga institutionen, Uppsala. "Visiting research fellow" vid Harvard University 1975–76 och University of California at Berkeley 1976. Tf professor i statskunskap, Uppsala universitet 1977–78. Projektledare vid delegationen för energiforskning 1978–79, 1981–83. Jubileumsstipendiat vid Institut for Statskundskab, Århus universitet 1979. "Visiting professor", Vanderbilt University 1980. Ett stort antal olika kurser vid universitet och högskolor i Sverige, Norge, Danmark och Finland. Flera uppdrag som fakultetsopponent på dok-

torsavhandlingar.

Vedung har en omfattande vetenskaplig produktion, som inte är lätt att ämnesindela eftersom olika dimensioner går in i varandra. Substantiellt har han arbetat med den svensk-norska unionsdebatten och med energipolitik, metodiskt med komparativ politik och argumentationsanalys samt teoretiskt med rationalitetsanalys och implementeringsteori.

Doktorsavhandlingen "Unionsdebatten 1905" 1971 (475 s) är en jämförande analys av debatten i Norge och Sverige inför unionsupplösningen 1905. Metoden som presenteras i inledningskapitlet är kvalitativ idéanalys. Teoretiskt bygger avhandlingen på enkla modellresonemang kring beslutsprocesser. Empiriskt är den baserad på ett mycket stort material. Den konkreta uppläggningen av undersökningen bestäms av de aktuella diskussionspunkterna. Av särskilt intresse är klargörandet av och förklaringen till de politiska partiernas strategier. Avhandlingen är en gedigen prestation, som måste tillmätas ett betydande vetenskapligt värde.

Till metoden "att jämföra" återkommer Vedung senare i några uppsatser: Bland dessa kan nämnas "The Comparative Method and its Neighbours" 1976 (18 s), som är en översiktlig genrebetygning, och "The Comparative Method and John Stuart Mills Canons of Induction" 1976 (21 s), som är en analys av en teoretisk diskussion. Så värst djupt når inte Vedung då det gäller komparativ metod, men hans inlägg är vårdade och inte utan intresse.

Hans vägande insats på metodområdet gäller i stället argumentationsanalys. Redan i doktorsavhandlingen förekommer viktig distinktioner, vilka han sedan utvecklar i uppsatser. Kulmen i hans analys på området är boken "Political Reasoning" 1982 (200 s), som är en reviderad upplaga av "Det rationella politiska samtalet" 1977. Arbetet ställer upp och sammanfattar grundläggande regler för en rationell granskning av politik och statsvetenskap. Man kan se det som en insiktsfull och självständigt strukturerad sammanställning av en inte alltid lättillgänglig, företrädesvis filosofisk diskussion. Boken når en mycket god vetenskaplig nivå.

Inom det sk PARA-projektet i Uppsala har Vedung skrivit boken "Kärnkraften och regeringen Fälldins fall" 1979 (231 s), som är en detaljerad genomgång av det skeende som ledde fram till upplösningen av den första borgerliga trepartiregeringen. Något självständigt vetenskapligt värde har boken knappast, men det omsorgsfulla rekonstruktionsarbetet kan få betydelse för kom-

mande historieforskning och kan utgöra underlag för mera principiellt syftande analyser av politiska fenomen. I några uppsatser söker Vedung själv använda materialet för ambitiösa analyser, såsom i "Positions on Energy Politics" 1980 (15 s), vilken placerar kärnkraftsfrågan i en bredare policyram, i "Kärnkraften och partisystemet i Sverige" 1980 (32 s) och i "Tillväxt-ekologi dimensionen igen" 1981 (4 s), vilka utvecklar resonemang från bokens slutkapitel om strukturen i det svenska partisystemet, samt i "Kärnkraft, folkomröstning, regeringshaveriet", som knyter kärnkraftsfrågan till en intressant politisk mekanism. Även om det inte är frågan om några djupgående analyser, demonstrerar de författarens medvetenhet om materialets möjligheter.

I anknytning till sitt intresse för energipolitik har Vedung under senare år orienterat sin forskning mot implementeringsanalys. Den lilla boken "Energipolitiska utvärderingar" 1982 (170 s) diskuterar frågan om hur energipolitiken faktiskt utformats, hur den utvärderats, och vad som är bra och dåligt i utvärderingsverksamheten. Det är ett ambitiöst försök att formulera – må vara än så länge ad hoc-präglade – kategorier för en implementerings- och evalueringsforskning.

Energipolitikstudiet fortsätter Vedung i vad han kallar "styrmedelsprojektet". Han kommer här in på centrala frågor för implementeringsanalys. I några uppsatser "Administrativa och informativa styrmedel" 1982 (19 s) och "Genomförandedekjan" 1982 (25 s) utvecklar och fördjupar han resonemang från energiboken. Även om projektet är preliminärt måste det betecknas som lovande. Författaren visar också allt större förtroendet med aktuell implementeringslitteratur. Evalueringsboken och uppsatserna utgör tillsammans en god vetenskaplig insats med löften om en intressant fortsättning.

Det skall också nämnas att Vedung vid flera tillfällen fungerat såsom fakultetsopponent på doktorsavhandlingar, och att han redovisat resultat av detta i några välskrivna recensioner.

Vedung har en mycket omfattande erfarenhet av undervisning på alla universitetsnivåer, och han har fungerat som forskningshandledare. Han kan uppvisa en vetenskaplig produktion av hög kvalitet inom åtminstone två områden: unionsdebatten och argumentationsanalys. Till detta kommer att han har en kvalificerad forskning kring implementering, och att han dokumenterat god förtrogenhet med implementeringslitteraturen.